

Papež František

**EVANGELII
GAUDIUM**

RADOST EVANGELIA

APOŠTOLSKÁ EXHORTACE
O HLÁSÁNÍ EVANGELIA
V SOUČASNÉM SVĚTĚ

1. Radost evangelia naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem. Ti, kdo přijímají spásu od něj, jsou vysvobozeni z hříchu, ze smutku, z vnitřní prázdnoty a z osamění. S Ježíšem Kristem se vždycky rodí a obnovuje radost. V této exhortaci se chci obrátit k věřícím křesťanům a pozvat je k nové etapě evangelizace, která bude poznamenána touto radostí, a naznačit cesty, jimiž se má církev v nejbližších letech ubírat.

I. RADOST, KTERÁ SE OBNOVUJE A SDĚLUJE

2. Velké nebezpečí, které hrozí současnému světu s jeho rozmanitou, leč zatěžující konzumní nabídkou je individualistický smutek, který prýští ze zpohodlnělého a lakomého srdce, z chorobného vyhledávání povrchních rozkoší a z otupělého svědomí. Když se vnitřní život uzavře do vlastních zájmů, nezbyvá už prostor pro druhé, nepřicházejí už chudí, Božímu hlasu se nenaslouchá, nezakouší se již radost z jeho lásky a nerodí se nadšení pro konání dobra. Toto konkrétní a trvalé nebezpečí hrozí i věřícím. Mnozí mu podléhají a stávají se rozmrzelými a nespokojenými lidmi bez života. Toto není volba důstojného a plného života, toto není Boží záměr s námi, toto není život v Duchu, který pramení ze srdce vzkříšeného Krista.

3. Zvu každého křesťana na jakémkoli místě a v jakékoli situaci k tomu, aby se hned dnes navrátil ke svému osobnímu setkání s Ježíšem Kristem, nebo alespoň aby učinil rozhodnutí, že se s ním chce setkat a že ho bude každý den bez ustání hledat. Nikdo nemá sebemenší důvod myslet si, že se ho toto pozvání netýká, protože „z radosti, kterou dává Bůh, není

nikdo vyloučen“¹. Kdo riskuje, nebude Pánem zklamán, a kdo učiní malý krůček směrem k Ježíši, objeví, že on už na jeho příchod čekal s otevřenou náručí. Toto je chvíle, kdy je třeba říci Ježíši Kristu: „Pane, nechával jsem se oklamávat, tisícero způsoby jsem unikal před tvou láskou, ale nyní jsem znovu zde, abych obnovil svoji smlouvu s tebou. Potřebuji tě. Vysvobod mne znovu, Pane, přijmi mne opět do své vykupitelské náruče.“ Moc nám prospěje vrátit se k němu, poté co jsme se ztratili! Znovu říkám: Bůh je v odpouštění neúnavný, jsme to my, kdo se unavíme v prosbě o jeho milosrdenství. Ten kdo nás vyzval odpustit „sedmdesát sedmkrát“ (Mt 18,22), nám dává příklad. On odpustí sedmdesát sedmkrát. Vrací se, aby nás znovu a znovu bral na svá ramena. Nikdo nám nebude moci odejmout důstojnost, kterou nám uděluje tato nekonečná a nezlomná láska. S něhou, která nás nikdy nezklame a vždycky nám může navrátit radost, nám umožňuje pozvednout hlavu a začít znovu. Neutíkejme před Ježíšovým vzkříšením, nikdy se nevzdávejme, ať se děje, co se děje. Nic není mocnější než jeho život, jenž nás žene kupředu!

4. Knihy Starého zákona představovaly radost ze spásy, jež se měla vrchovatě naplnit v mesiášské době. Prorok Izaiáš se obrací k očekávanému Mesiáši s radostným pozdravem: „Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost“ (Iz 9,2). A povzbuzuje obyvatele Siónu, aby ho přijali písní: „Jásej a plesej!“ (12,6). Toho kdo jej už spatřil na obzoru, prorok vybízí, aby se stal poslem pro druhé: „Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas,

---

1 PAVEL VI.: *Gaudete in Domino*, s. 9 (apoštolská exhortace, 9. 5. 1975). Řím, Křesťanská akademie 1976.

ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst“ (40,9). Celé stvoření má účast na této radosti ze spásy: „Jásejte, nebesa, plesej, země, radostně se veselte, hory, neboť Hospodin těší svůj národ, smilovává se nad svými ubožáky“ (49,13).

Když Zachariáš spatřil den Páně, vyzývá k provolávání Krále, který je pokorný a přijíždí na oslátku: „Hlasitě zajásej, siónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu“ (Zach 9,9). Avšak ještě nakažlivější je snad zvolání proroka Sofoniáše, který nám ukazuje téhož Boha jako střed, z něhož vyzáruje sláva a radost, a který chce toto spásonosné zvolání sdělit svému lidu. Pokaždé mě naplňuje životem tento text: „Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz, bude nad tebou plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá“ (Sof 3,17).

Je to radost, která je uprostřed maličností všedního života zakoušena jako odpověď na láskyplnou výzvu Boha, našeho Otce: „Synu, když něco máš, využij to k vlastnímu dobru... Nezbavuj se dobrodiní, které ti nabízí den“ (Sir 14,11.14). Kolik otcovské něhy stojí za těmito slovy!

5. Evangelium, v němž slavně září Kristův kříž, naléhavě vybízí k radosti. Stačí pár příkladů: „Raduj se!“ zdraví anděl Marii (Lk 1,28).^{*} Navštívení Marie u Alžběty způsobí, že Jan se pohne radostí v lůně své matky (srov. Lk 1,41). Maria ve svém chvalo zpěvu prohlašuje: „Můj duch jása v Bohu, mém spasiteli“ (Lk 1,47). Na začátku Ježíšova působení Jan zvolá: „A tak je má radost dovršena“ (Jan 3,29). Samotný

* Anděl Marii zdraví řec. slovem „Chaire!“, tedy v té době obvyklým způsobem, což přeloženo doslova znamená „Raduj se!“. V českém liturgickém překladu se užívá: „Bud zdráva!“ – pozn. překl.

Ježíš „zajásal v Duchu svatém“ (Lk 10,21). Jeho poselství je zdrojem radosti: „To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila“ (Jan 15,11). Naše křesťanská radost pramení v jeho překypujícím srdci. Učedníkům slibuje: „Vy budete sice zarmouceni, ale váš zármutek se obrátí v radost“ (Jan 16,20). A zdůrazňuje: „Ale zase vás uvidím a vaše srdce se bude radovat, a vaši radost vám nikdo nevezme“ (Jan 16,22). Když jej oni potom spatřili vzkříšeného, „zaradovali se“ (Jan 20,20). Kniha Skutků apoštolů vypráví, že v prvotním společenství „jedli pokrm v radosti“ (Sk 2,46). Kudy učedníci procházeli, tam zavládla „převeliká radost“ (srov. tamtéž 8,8) a oni byli „plní radosti“ (13,52) i uprostřed pronásledování. Jeden komoří hned po svém křtu „jel dále svou cestou a radoval se“ (8,39) a žalářník „jásal nad tím, že on i celý jeho dům uvěřil v Boha“ (16,34). Proč i my nevstoupíme do této řeky radosti?

6. Někteří křesťané – jak se zdá – žijí ve stylu postní doby bez Velikonoc. Chápu, že radost se neprožívá stejným způsobem ve všech životních etapách a za všech okolností, které jsou někdy velmi tvrdé. Přizpůsobuje se a přetváří a vždycky zůstává alespoň paprskem světla, který se rodí z osobní jistoty, že jsme nekonečně a nade vše milováni. Chápu lidi, kteří inklinují ke smutku kvůli vážným těžkostem, které je sužují, avšak postupně je třeba dovolit, aby se začala probouzet radost víry jako tajemná, ale pevná důvěra i uprostřed těch nejhorších protivenství: „Vytrhl mne z pokojného života, zapomněl jsem na všechno dobré. Beru si však k srdci a s důvěrou očekávám Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí, jeho slitování, jež nekončí. Obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonalá. Je

dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina“ (Pláč 3,17.21-23.26).

7. Pokušení často nabývá formy výmluv a vzájemného obviňování, jako by k radosti bylo zapotřebí splnit nesčetné podmínky. K tomu dochází proto, že „průmyslová společnost mohla rozmnožit příležitosti různých zábav a potěšení, ale velmi nesnadno dokáže opatřit radost“.² Mohu říci, že ty nejkrásnější a nejvíce spontánní radosti, které jsem v životě viděl, jsou radosti velmi chudých lidí, kteří nemají na čem lpět. Vzpomínám i na ryzí radost těch, kteří si i uprostřed vážných pracovních povinností uchovali věřící, velkorysé a prosté srdce. Tyto radosti různými způsoby čerpají ze zdroje vždy větší Boží lásky projevené v Ježíši Kristu. Nepřestanu opakovat slova Benedikta XVI., která nás přivádějí k jádru evangelia: „Na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí nebo nějaká velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření.“³

8. Jedině díky tomuto setkání – či opakovanému setkávání – s Boží láskou, která se mění ve šťastné přátelství, jsme osvobozeni od svého otupělého svědomí a od své autoreferenciality. Plně lidskými se stáváme tehdy, když jsme více než lidští, když dovolíme Bohu, aby nás vyváděl z nás samotných, abychom dospěli ke svému opravdovějšímu bytí. Zde je pramen evangelizačního působení. Vždyť přijal-li někdo tuto lásku, která

---

2 *Gaudete in Domino*, s. 4.

3 BENEDIKT XVI.: *Deus caritas est*, 1 (encyklika, 25. 12. 2005). Praha, Paulínky 2012.

ho obdarovává smyslem života, jak by mohl potlačit touhu sdělovat ji druhým?

II. SLADKÁ A ÚTĚŠNÁ RADOST Z EVANGELIZACE

9. Dobro vždycky tíhne k tomu, aby se sdílelo. Každá autentická zkušenost pravdy a krásy se sama šíří a každý člověk, který prožívá hluboké osvobození, se stává vnímavějším k potřebám druhých. Zatímco sdílíme dobro, ono zapouští kořeny a rozvíjí se. Proto každý, kdo touží žít důstojně a plně, nemá jinou cestu než uznávat druhého a usilovat o jeho dobro. Neměla by nás proto udivovat některá vyjádření svatého Pavla: „Kristova láska nás nutí“ (2 Kor 5,14); „Běda, kdybych nehlásal evangelium!“ (srov. 1 Kor 9,16).

10. Život je zde představen na vyšší úrovni, jež mu neubírá na intenzitě: „Život sílí, když se daruje, a slábne v izolaci a pohodlnosti. Vskutku těmi, kdo nejvíce využívají možnosti života, jsou ti, kdo opouštějí bezpečný břeh a dovedou se nadchnout posláním předávat život druhým.“⁴ Když církev vybízí k evangelizačnímu úsilí, nedělá nic jiného než to, že ukazuje křesťanům pravou dynamiku osobní realizace: „Tady objevujeme další hlubokou zákonitost reality: život roste a zraje v míře, s jakou ho vydáváme za život druhých. Koneckonců, toto je misijní poslání.“⁵ Evangelizátor by se proto neměl tvářit pořád jako na pohřbu. Obnovme a posilme horlivost, „sladkou, útěchyplnou radost ze šíření evangelia, a to i tehdy,

---

4 V. generální konference Rady latinskoamerických biskupských konferencí (CELAM): *Aparecida* (31. 5. 2007), 360.

5 *Ibid.*

musíme-li zasévat v slzách. ... Kéž by současný svět mohl slyšet radostnou zvěst, po níž ve své úzkosti i naději touží, nikoliv od hlasatelů smutných, malomyslných, netrpělivých a úzkostlivých, ale od hlasatelů evangelia, jejichž život kypí horlivostí. Od těch, kteří jako první zakusili Kristovu radost“.⁶

Věčná novost

11. Obnovená zvěst nabízí věřícím – i těm vlažným či nepraktikujícím – novou radost ve víře a evangelizační plodnost. Její jádro a podstata je vskutku stále tatáž: Bůh, jenž projevil svoji nezměrnou lásku v Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých. On neustále obnovuje svoje věřící, ať jsou jakéhokoli věku, obdařuje je silou, „jako orli dostávají křídla, běží a neumdlí, jdou bez únavy“ (Iz 40,31). Kristus je „věčně radostné poselství“ (Zj 14,6); je „stejný včera i dnes i navěky“ (Žid 13,8), ale jeho bohatství a krása jsou nevyčerpitelné. On je stále mladý, je trvalým pramenem novosti. Církev nepřestává žasnout, jak „bezdná je Boží štědrost, moudrost a poznání!“ (Řím 11,33). Sv. Jan od Kříže říkal: „... toto houští moudrosti a vědění Božích je tak hluboké a nesmírné, že i kdyby o něm duše věděla sebevíc, vždy bude moci vstoupit hlouběji.“⁷ Anebo také, jak pravil svatý Irenej: „Kristus svým příchodem přinesl s sebou veškerou novost.“⁸ On může svojí novostí vždycky obnovit náš život a naše společenství a křesťanská nabídka, byť prochází temnými dobami a slabostmi církve,

6 PAVEL VI.: *Evangelii nuntiandi*, 80 (apoštolská exhortace, 8. 12. 1975). Praha, Zvon 1990.

7 SV. JAN OD KŘÍŽE: *Duchovní píseň*, 36,10. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství 2000.

8 SV. IRENEJ: *Adversus haereses*, IV, c. 34, n. 1: „Omnem novitatem attulit, semetipsum afferens.“

nikdy nestárne. Ježíš Kristus může také rozbít nudná schémata, v nichž ho domýšlivě vězníme, a překvapuje nás svojí neustálou, božskou kreativitou. Pokaždé, když se snažíme navrátit k prameni a znovu objevit původní svěžest evangelia, objevují se nové cesty, tvořivé způsoby, jiné výrazové formy, výmluvnější znamení, slova nabitá novým významem pro dnešní svět. Ve skutečnosti je každá autentická evangelizační aktivita vždy „nová“.

12. Ačkoli od nás toto poslání požaduje velkorysé nasazení, bylo by chybou chápat ho jako heroický osobní úkol, poněvadž toto dílo je především jeho a přesahuje to, co můžeme my sami objevit a pochopit. Ježíš je „prvním a největším hlasatelem evangelia“⁹. V jakékoli formě evangelizace má primát vždycky Bůh, který nás chtěl povolát ke spolupráci s ním a podněcovat nás mocí svého Ducha. Pravou novotou je ta, kterou chce tajemně způsobit sám Bůh, ta kterou vnuká on, kterou vyvolává on, kterou on vede a doprovází tisícero způsoby. V celém životě církve musí být vždy zřejmé, že iniciativa patří Bohu, který „si nás zamiloval“ jako první (1 Jan 4,10), a že jenom „Bůh dává růst“ (srov. 1 Kor 3,7). Toto přesvědčení nám umožňuje uchovat si radost uprostřed tak náročného a nesnadného úkolu, který si žádá celý náš život. Vyžaduje od nás všechno, současně však nám všechno nabízí.

13. Novost tohoto poslání bychom neměli chápat ani jako nějaké vykořenění, jako naprosté odložení dějin, které nám přece umožňují pojímat přítomnost a směřovat do budoucna. Paměť je tím rozměrem naší víry, který bychom mohli nazvat

---

9 *Evangelii nuntiandi*, 7.

„deuteronomický“ v analogii k paměti Izraele. Ježíš nám zanechává eucharistii jako každodenní památku církve, jež nás stále více uvádí do Velikonoc (srov. Lk 22,19). Evangelizační radost vždy září na pozadí vděčné paměti: Je to milost, o kterou potřebujeme prosit. Apoštolové nikdy nezapomněli na chvíli, kdy se Ježíš dotkl jejich srdce: „Bylo kolem čtyř hodin odpoledne“ (Jan 1,39). Památka nám tak spolu s Ježíšem zpřítomňuje „nesmírné množství těch, kteří se na nás dívají“ (Žid 12,1). Mezi nimi vynikají některé osobnosti, které zvláštním způsobem přispěly k tomu, aby se mohla zrodit naše věřící radost: „Pamatujte na své představené, kteří vám hlásali Boží slovo“ (Žid 13,7). Někdy se jedná o jednoduché a blízké lidi, kteří nás uvedli do života víry: „V paměti mi ožívá, jak upřímná je tvoje víra. Ale tak věřila už dávno tvoje babička Lois a tvoje matka Eunike“ (2 Tim 1,5). Věřící je v podstatě „ten, kdo vzpomíná“.

III. NOVÁ EVANGELIZACE PRO PŘEDÁVÁNÍ VÍRY

14. V naslouchání Duchu, který nám v rámci společenství pomáhá rozpoznávat znamení doby, se od 7. do 28. října 2012 konalo XIII. řádné generální zasedání biskupského synodu na téma *Nová evangelizace pro předávání křesťanské víry*. Bylo tam připomenuto, že nová evangelizace se týká všech a uskutečňuje se zásadně ve třech oblastech.¹⁰ Nejprve zmiňme oblast řádné pastorace, kterou „oživuje oheň Ducha, aby rozžihala srdce věřících, kteří se shromáždí v den Páně, aby se živili jeho slovem a chlebem věčného života“¹¹. Do

---

¹⁰ Srov. *Propositio*, 7.

¹¹ BENEDIKT XVI.: *Homilie při mši sv. na zakončení synodu* (28. 10. 2012).

této oblasti je třeba zahrnout také věřící, kteří si uchovávají intenzivní a upřímnou katolickou víru a projevují ji různými způsoby, třebaže se často neúčastní bohoslužeb. Tato pastorec se zaměřuje na růst věřících, aby tak stále více a celým svým životem odpovídali na Boží lásku.

Za druhé připomeňme skupinu „*pokřtěných osob, které nežijí podle křestních požadavků*“,¹² neprožívají bytostnou sounáležitost s církví a již nezakoušejí útěchu víry. Církev se jako stále pozorná matka snaží, aby tito lidé prožili obrácení, které jim navrátí radost víry a touhu oddat se evangeliu.

A nakonec poznamenejme, že evangelizace je podstatně spojena s hlásáním evangelia těm, *kdo neznají Ježíše Krista anebo jej vždy odmítali*. Mnozí z nich hledají Boha ve skrytu, pohnuti steskem po jeho tváři, a to i v zemích se starodávnou křesťanskou tradicí. Všichni mají právo zaslechnout evangelium. Křesťané mají povinnost hlásat jej, aniž by někoho vylučovali – nikoli jako někdo, kdo ukládá nový závazek, nýbrž jako někdo, kdo sdílí radost, ukazuje krásné obzory a nabízí lákavou hostinu. Církev neroste proselytismem, nýbrž „*přitažlivostí*“.¹³

15. Jan Pavel II. nás vyzval, abychom uznali, že „se nesmí ztrácet síla k hlásání radostné zvěsti“ těm, kdo jsou daleko od Krista, protože je to „*první úloha církve*“.¹⁴ Misijní činnost „*představuje i dnes pro církev velkou výzvu*“¹⁵ a „*misijní zájmy*

---

12 Ibid.

13 BENEDIKT XVI.: *Homilie při mši sv. na zahájení V. generální konference Rady latinoamerických biskupských konferencí*, Aparecida (13. 5. 2007).

14 JAN PAVEL II.: *Redemptoris missio*, 34 (encyklika, 7. 12. 1990). Praha, Zvon 1994.

15 Ibid., 40.

musí stát na prvním místě¹⁶. Co by se stalo, kdybychom vzali tato slova skutečně vážně? Prostě bychom uznali, že misijní působení je *paradigmatem každého díla církve*. V tomto smyslu prohlásili latinskoameričtí biskupové, že „již nemůžeme zůstat klidní a pasivně čekat v našich kostelích“¹⁷ a že je nezbytné „přejít od pouhé konzervující pastorace k pastoraci rozhodně misijní“¹⁸. Tato úloha je pro církve neustále zdrojem těch největších radostí: „... tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují“ (Lk 15,7).

Záměr a hranice této exhortace

16. S potěšením jsem přijal pozvání synodních otců redigovat tuto exhortaci.¹⁹ Shrnuji tím bohatství synodních prací. Radil jsem se také s různými lidmi a zamýšlím kromě toho vyjádřit starosti, které na mne doléhají v této konkrétní chvíli evangelizačního úsilí církve. Existuje nesmírně mnoho témat, která souvisejí s evangelizací současného světa a která by bylo možné rozvinout. Zřekl jsem se však zevrubného pojednávání o těchto rozmanitých otázkách, které musí být předmětem studia a pozorného zkoumání. Nemyslím si ani, že je zapotřebí očekávat od papežského magisteria konečné nebo kompletní slovo ke všem otázkám, které se týkají církve a světa. Není vhodné, aby papež nahrazoval místní episkopát při rozlišování všech těch otázek, které se vyskytují na jejich

---

16 Ibid., 86.

17 *Aparecida*, 548, (31. 5. 2007).

18 Ibid., 370.

19 *Srov. Propositio*, 1.

územích. V tomto smyslu vnímám potřebu pokračovat v blahodárné „decentralizaci“.

17. Zde jsem se rozhodl nastínit několik linií, které mohou v celé církvi podnítit a nasměrovat novou etapu evangelizace plnou horlivosti a dynamičnosti. V tomto rámci a na základě učení dogmatické konstituce *Lumen gentium* jsem se rozhodl – kromě jiných témat – podrobněji se zabývat následujícími otázkami:

- a) Reforma církve v jejím misijním nasazení
- b) Pokušení pastoračních pracovníků
- c) Církev pojatá jako celek Božího lidu, který evangelizuje
- d) Homilie a její příprava
- e) Sociální integrace chudých
- f) Mír a sociální dialog
- g) Duchovní motivace misijního působení

18. Pojednal jsem o těchto tématech v rozsahu, který může připadat nadměrný. Avšak nečinil jsem to s úmyslem předložit nějaké pojednání, nýbrž pouze proto, abych poukázal na to, jak důležitý je význam těchto témat pro nynější poslání církve. Všechna nám totiž pomáhají vymezit určitý evangelizační styl, k jehož přijetí vybízím *v každé uskutečňované činnosti*. Takto můžeme uprostřed své každodenní práce přijmout výzvu Božího slova: „Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se!“ (Flp 4,4).

OBSAH

Radost z evangelia	7
I. Radost, která se obnovuje a sděluje	7
II. Sladká a útěšná radost z evangelizace	12
<i>Věčná novost</i>	13
III. Nová evangelizace pro předávání víry.....	15
<i>Záměr a hranice této exhortace</i>	17

KAPITOLA PRVNÍ MISIJNÍ PROMĚNA CÍRKVE

I. Církev vycházející	19
<i>Chápat se iniciativy, zapojovat se, provázet, přinášet plody a slavit</i>	21
II. Pastorační činnost a konverze.....	22
<i>Neodkladná obnova církve</i>	24
III. Ze srdce evangelia	28
IV. Misijní poslání vtělené do lidských omezení	31
V. Matka s otevřeným srdcem	35

KAPITOLA DRUHÁ V KRIZI SPOLEČENSKÉ ANGAŽOVANOSTI

I. Některé výzvy současného světa	39
<i>„Ne“ ekonomice exkluze</i>	40

„Ne“ novému zbožňování peněz.....	41
„Ne“ penězům, které vládnou, místo toho, aby sloužily.....	42
„Ne“ sociální nerovnosti, která plodí násilí.....	43
Některé kulturní výzvy.....	45
Výzvy k inkulturaci víry.....	49
Výzvy městských kultur.....	51
II. Pokušení pastoračních pracovníků.....	54
„Ano“ výzvě misijní spirituality.....	55
„Ne“ egoistické omrzelosti.....	56
„Ne“ sterilnímu pesimismu.....	58
„Ano“ novým vztahům, které ustavuje Ježíš Kristus.....	60
„Ne“ duchovnímu zesvětštění.....	64
„Ne“ válce mezi námi.....	67
Další výzvy pro církve.....	68

KAPITOLA TŘETÍ ZVĚST EVANGELIA

I. Veškerý Boží lid zvěstuje evangelium.....	73
Jeden lid pro všechny.....	74
Lid mnoha tváří.....	75
Všichni jsme učedníky a misionáři.....	78
Evangelizační síla lidové zbožnosti.....	80
Od osoby k osobě.....	83
Charismata ve službách evangelizujícího společenství.....	85
Kultura, myšlení a výchova.....	86
II. Homilie.....	87
Liturgický kontext.....	88

<i>Řeč matky</i>	89
<i>Slova, která zapalují srdce</i>	91
III. Příprava na kázání	92
<i>Úcta k pravdě</i>	93
<i>Personalizace slova</i>	95
<i>Duchovní četba</i>	97
<i>Naslouchat lidu</i>	99
<i>Pedagogické nástroje</i>	100
IV. Evangelizace, která prohlubuje kérygma.....	102
<i>Kérygmatická a mystagogická katecheze</i>	104
<i>Osobní doprovázení v procesech růstu</i>	107
<i>O Božím slově</i>	110

KAPITOLA ČTVRTÁ

SOCIÁLNÍ ROZMĚR EVANGELIZACE

I. Komunitní a sociální dopady kérygmatu.....	112
<i>Vyznání víry a sociální angažovanost</i>	112
<i>Království, které nás volá</i>	115
<i>Učení církve o sociálních otázkách</i>	116
II. Sociální inkluze chudých	118
<i>Spolu s Bohem naslouchejme nářku</i>	119
<i>Věrnost evangeliu,</i> <i>abychom neběželi nadarmo</i>	122
<i>Privilegované místo chudých v Božím lidu</i>	125
<i>Hospodářství a přerozdělování příjmů</i>	128
<i>Pečovat o slabé</i>	131
III. Obecné dobro a sociální mír	135
<i>Čas je nadřazen prostoru</i>	137
<i>Jednota má převahu nad konfliktem</i>	138

<i>Realita je důležitější než idea</i>	140
<i>Celek je nadřazen části</i>	142
IV. Sociální dialog jako přínos k míru.....	144
<i>Dialog mezi vírou, rozumem a vědami</i>	146
<i>Ekumenický dialog</i>	147
<i>Vztahy se židovstvím</i>	149
<i>Mezináboženský dialog</i>	150
<i>Sociální dialog v kontextu náboženské svobody</i>	153

KAPITOLA PÁTÁ

DUCHEM VEDENÍ HLASATELÉ EVANGELIA

I. Motivace k novému misijnímu rozmachu	157
<i>Osobní setkání s láskou Ježíše,</i> <i>jenž nám přinesl spásu</i>	159
<i>Duchovní radost z toho, že jsme lid</i>	162
<i>Tajemné působení Vzkříšeného a jeho Ducha</i>	166
<i>Misijní síla přímluvy</i>	170
II. Maria, Matka evangelizace.....	171
<i>Ježíšův dar jeho lidu</i>	171
<i>Hvězda nové evangelizace</i>	173